

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: V. H. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v o v n i t r a, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č. j. OAM-356/ZA-ZA05-HA08-2015, e. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. OAM-356/ZA-ZA05-HA08-2015, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a postrádá náležité odůvodnění. Žalobce primárně namítal

nedostatečnou konkrétnost výrokové části, která není v souladu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když účastníci řízení nejsou dostatečně identifikováni, tak jak požaduje ust. § 18 odst. 2 správního řádu. Pro náležité definování je nezbytné uvést jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, což napadené rozhodnutí neobsahuje. Výroková část dále pak neobsahuje uvedení právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.

Následně žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, včetně nedostatečně odůvodněného závěru správního orgánu, čímž bylo opakovaně porušeno ust. § 68 odst. správního řádu. Správní orgán neporovnal nashromážděné podklady s aktuální situací žalobce. Žalobce několikrát poukazoval na svoji složitou životní situaci, když upozornil na skutečnost, že před odjezdem z vlasti byl zadržen a stíhán policií. Žalobce se domnívá, že v jeho případě prokazatelně existuje důvod zvláštního zřetele, pro který je na místě udělit azyl. Žalobce při návratu do země původu hrozí odsouzení a on se obává postupu tamních úřadů, kterého se dostává uživatelům drog a jejich dealerům. Represivní postupy vietnamských úřadů k osobám s drogovou minulostí, zakládají přinejmenším obavu o žalobcovo zdraví ne-li o jeho život, čímž je naplněn další z azylových důvodů a to hrozba vážné újmy. Navíc z podkladů založených ve spise jednoznačně vyplývá, že přesídlení osob zdržujících se mimo území Vietnamské socialistické republiky je velice složité, což dokazuje sama vláda Vietnamské socialistické republiky, která naopak podporuje migraci a co největší odliv občanů z Vietnamské socialistické republiky.

Žalovaný měl povinnost posoudit, zdali žalobci v případě jeho návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy, jež je spatřována v mučení, nelidském a ponižujícím zacházení či trestání. S odkazem na podklady založené ve spise není možné jednoznačně vyloučit, že žalobci nehrozí při návratu persekuce ze strany státních orgánů, vězení či umístění do jednoho ze speciálních zařízení. Žalovaný se však těmito skutečnostmi nikterak nezabýval a tuto možnost zcela odmítl s odůvodněním, že si již žalobce svůj trest na území České republiky odpykal. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí konkrétně výroková část je dostatečně přesná, úplná a není pochyb o tom, který orgán v rámci své kompetence rozhodoval, o kom rozhodoval, jaká věc byla řešena a jakých zákonných ustanovení bylo užito. Mimo to k formálně právní stránce v obdobných správních rozhodnutích vydávaných žalovaným správní soudy neměly námitek. Žalovaný se rovněž domnívá, že dostatečně posoudil jednotlivé důvody udělení azylu v návaznosti na shromážděné podklady a příběh žalobce. Zabýval se žalobcovými obavami z návratu do země původu ve spojení s jeho trestní minulostí. Nelze opomenout skutečnost, že žalobce si již svůj trest na území České republiky odpykal a nehrozí, že by byl za tentýž skutek opětovně trestán v zemi původu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s vidinou společného soužití se svými rodinnými příslušníky a přítelkyní. Institut mezinárodní ochrany nicméně neslouží k legalizaci pobytu. Žalovaný se dále pak neztotožnil ani s tvrzením žalobce o naplnění důvodu pro aplikaci ust. § 14 zákona o azylu, neboli udělení humanitárního azylu. Humanitární azyl je udělován v případech zjištění existence důvodů hodných zvláštního zřetele, což není případ žalobce. Humanitární azyl není koncipován k poskytnutí ochrany před skutečnostmi, které jsou svým charakterem hodnoceny při řízeních spadajících pod jednotlivé instituty zákona o azylu či zákona o pobytu cizinců. S ohledem na

výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem konaném dne 26. 6. 2017 setrval na všech žalobních námitkách. Nadále vyjádřil přesvědčení, že žaloba byla podána důvodně.

Pověřený pracovník žalovaného při témmže ústním jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, přičemž v podrobnostech odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 152/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, které jsou dostupné na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004 – 50, který je dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005 – 86, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 8. 4. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil ve Vietnamské socialistické republice. Posledním místem pobytu byla provincie Bac Gang, obec Hoang Ninh. Je ateista, bez politického přesvědčení, vietnamské národnosti se státní příslušností Vietnamská socialistická republika. Je schopen se dorozumět vietnamsky. Je svobodný a bezdětný. Z Vietnamské socialistické republiky naposledy odcestoval v roce 2012. Na území České republiky poprvé přicestoval v roce 2008 za účelem podnikání a svojí rodinou, která zde žije. V současnosti nemá udělené vízum a rovněž nevlastní ani povolení k pobytu v jiných státech. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem podání žádosti byla touha žít na území České republiky se svojí rodinou a přítelkyní. V České republice byl v roce 2012 za distribuci drog potrestán čtyřmi lety odnětí svobody a vyhoštěním v délce deseti let. Ve Vietnamské socialistické republice panují přísné zákony a žalobce se tak v případě svého návratu obává, že bude vystaven sledování ze strany tamní policie.

V následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany do protokolu dále uvedl, že v roce 2008 odcestoval do České republiky za účelem podnikání v oboru nákupu a prodeje textilu. Do roku 2012 žil společně se svou rodinou v Mostě, než jej v téže roce zadržely za distribuci drog. Se svojí přítelkyní se potkali před žalobcovým zatčením. Přítelkyně nyní žije se svojí rodinou v Praze, kde navštěvuje střední školu. Chtěli by se po jejím dostudování vzít a založit rodinu. V zemi původu již nemá žádné příbuzné ani majetek. V zemi původu panují přísné zákony týkající se problematiky drog a jejich následné distribuce. Žalobce se tak obává návratu zpět do vlasti, neboť za distribuci drog je možné dostat i trest smrti. Je pravdou, že již nebude znovu souzen, ale i tak bude podroben výslechům, pravidelným kontrolám a neustálému sledování, aby bylo co nejvíce zamezeno jeho další případné trestné činnosti související s drogami. Navíc bude mít za distribuci drog zápis v trestním rejstříku, čímž se mu viditelně sníží možnost najít si v zemi původu zaměstnání, které by jej uživilo. Závěrem žalobce sdělil, že jeho velkým přáním je zůstat na území České republiky spolu s rodinou a přítelkyní, založit rodinu, podnikat a žít jako spořádaný občan, který už nikdy nebude myslet na drogy.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral informace z Cizineckého informačního systému, dále výroční zprávu Human Rights Watch 2014, dále zprávu Mezinárodní organizace pro imigraci IOM a zprávu z Infobanky ČTK, „Země světa, Země světa Vietnam“, a dále pak byly vyžádány informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Přesný výčet nashromážděných podkladů je součástí správního spisu [protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany].

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo ust. § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12.

V ust. § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ust. § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ust. § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který nemladší 18 let. Podle ust. § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ust. § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. ve Vietnamské socialistické republice, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí. Navíc sám žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že on sám a ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani žalobcovu snahu legalizovat si svůj pobyt v České republice prostřednictvím mezinárodní ochrany.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz, a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Vietnamské socialistické republiky vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Vietnamské socialistické republice, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany vietnamských státních orgánů nehrozí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech ve Vietnamské socialistické republice, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by vietnamskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovodil, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předvídá ust. § 14b zákona o azylu.

Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany i ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu do Vietnamské socialistické republiky hrozí odloučení od rodiny a zprůtrhání rodinných vazeb. K tomu soud konstatuje, že zásah do rodinného a soukromého života představuje kritérium spadající do jiného druhu řízení, konkrétně řízení o správním vyhoštění. V řízení o udělení mezinárodní ochrany přihlíží správní orgán ke skutečnostem upravených ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Námitku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, považuje soud s ohledem na výše uvedené za nerelevantní.

K případné legalizaci pobytu a práce žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, který je dostupný na www.nssoud.cz, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že *„azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*

Na předestřeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice po opuštění Vietnamské socialistické republiky pobýval od roku 2008 nejprve legálně za účelem podnikání, přičemž zde dříve o mezinárodní ochranu nepožádal. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 4. 2015, tj. téměř 9 let poté, co pobýval na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobci skončila platnost předchozího povolení k pobytu, a žalobce tak na území České republiky by pobýval nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace žalobcova pobytu na území České republiky (viz

přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2006, který je dostupný na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce týkající se nedostatečné konkrétnosti a určitosti výrokové části soud uvádí následující. „*Obsahové náležitosti rozhodnutí jsou uvedeny v § 68 správního řádu, dle kterého správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Formální náležitosti písemného vyhotovení správního rozhodnutí obsahuje ustanovení § 69 správního řádu. Výroková část může obsahovat jeden nebo více výroků, přičemž výrok v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností, která představuje vlastní materializaci správního aktu jako hmotné vyjádření rozhodnutí o jedné věci. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, případně jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, a výrok o vyloučení odkladného účinku.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007-53, dostupný na www.nssoud.cz). Z výroku napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že bylo rozhodováno o správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, stejně jako skutečnost, který správní orgán v dané věci rozhodoval. Žalobce jakožto účastník řízení, je dostatečně konkretizován za pomoci identifikačních údajů, konkrétně jména, příjmení, data narození, a státní příslušnosti. Výroková část rovněž obsahuje odkaz na ustanovení zákona o azylu, podle kterých bylo žalovaným rozhodováno. Soud proto konstatuje, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí, předně jeho výroková část splňuje veškeré náležitosti v souladu s ust. § 68 a § 69 správního řádu. Žalobcovy námitky v tomto směru tak nebyly shledány důvodnými.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal opodstatněným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současné podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 26. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová